

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Taberska

Sędziowie: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

SSO Dariusz Śliwiński

Protokolant: prot. sąd. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Artura Domańskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r.

sprawy **M. R. (1)**

oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu

z dnia 9 września 2014 r. sygn. akt II K 453/14

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. R. (1) i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Wągrowcu do ponownego rozpoznania.

D. Ś. E. H. B.

UZASADNIENIE

M. R. (1) został oskarżony o to, że w okresie od lata 2013 r. do grudnia 2013 r. w: S. gm. G., P. gm. G., w S. gm. K., w J. gm. Ż., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył pochodzące z przestępstwa mienie ruchome w postaci 117 pustych butli na propan butan, 5 klatek na 20 sztuk na gaz propan butan i 2 klatki na 12 sztuk na gaz propan butan o wartości łącznej 14 565 zł, wiedząc o tym, że butle i klatki pochodzą z przestępstwa, czym działał na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo Usługowego (...) w G., tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Prokurator dołączył do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie proponowanej przez niego kary.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu uwzględnił wniosek na posiedzeniu i wyrokiem z dnia 9 września 2014 r., wydanym pod sygn. II K 453/14, uznał **oskarżonego M. R. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego powyżej, to jest przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 punkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

Na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 kk wymierzył mu karę 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 zł.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić pokrzywdzonemu W. M. dowody rzeczowe zapisane w księdze dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Wągrowcu pod pozycją D.. (...) w postaci – butli gazowej koloru białego z czerwonym napisem (...) szt. 3, butli gazowych koloru zielonego z napisem (...) 4 szt. oznaczonych następującymi numerami 1 szt. (...), 1 szt. (...), 1 szt. (...), 1 szt. (...), butli gazowych koloru niebieskiego z napisem G.4 szt. – dwie oznaczone numerami (...), 1 szt. (...), 1 szt., dwie butle bez numerów z czego 1 szt. zabrudzona, butli gazowej koloru niebieskiego z napisem (...) 1 szt. z numerem (...), butli gazowych koloru ciemno zielonego z napisem (...) techniczny 3 szt., z następującymi numerami (...) – 1 szt., (...) – 1 szt., (...) – 1 szt., butli gazowej koloru szarego bez napisów 1 szt., butli gazowej koloru różowego z napisem P. z następującymi numerami 134 - 1 szt., butli gazowej koloru czerwonego – bez zaworów 2 szt., butli gazowej koloru zielonego z napisem P.1 szt.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk kosztami postępowania obciążył oskarżonego i z tego tytułu zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90 zł, a na podstawie art. 1 i art. 2 ust. 1 pkt. 3 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył oskarżonemu M. R. (1) opłatę w kwocie 340 zł.

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości, na niekorzyść oskarżonego M. R. (1), prokurator. Zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, tj. art. 413 § 2 pkt. 1 kpk, mającą wpływ na jego treść, poprzez nie ujęcie w opisie czynu, za który Sąd skazał M. R. (1) znamion czynu ciągłego. Mianowicie, że oskarżony dopuścił się czynu w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podczas gdy przepis tego artykułu postępowania wymagał dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, który w przedmiotowej sprawie zakwalifikowano jak przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Podnosząc tak, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uzupełnienie opisu czynu przypisanego M. R. (1) o te znamiona czynu ciągłego opisane w art. 12 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była zasadna. Jej wniosek końcowy nie został jednak uwzględniony, gdyż inne uchybienie, dostrzeżone z urzędu, wywołało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Odnosząc się do apelacji oskarżyciela publicznego Sąd II instancji podzielił jego stanowisko, że Sąd niższej instancji uchybił przepisowi art. 413 § 2 pkt 1 kpk. Organ orzekający rzeczywiście nie zawarł w opisie czynu przypisanego M. R. (1) wskazania, że czyn ten polegał na działaniu w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, mimo iż wynikało to ustalonego stanu faktycznego oraz przyjętej kwalifikacji prawnej czynu. Zauważyć jednak trzeba, że Sąd Rejonowy powielił błąd popełniony przez prokuratora przy formułowaniu zarzutu, gdzie już zabrakło w opisie czynu zarzucanego M. R. określenia cech czynu ciągłego. Stwierdzone uchybienie wymagało zatem zmiany.

Jednak oprócz powyższego, Sąd odwoławczy dokonał poszerzonej kontroli zaskarżonego wyroku, w oparciu o przepisy art. 439 i 440 kpk. W myśl art. 440 kpk zbadał zatem z urzędu czy nie zachodzi konieczność zmiany orzeczenia na korzyść oskarżonego albo uchylenia go niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli jego utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe.

Sąd Okręgowy, kierując się wspomnianym nakazem, poza przedmiotem zarzutu apelacyjnego ustalił, że Sąd Rejonowy naruszył niekorzystnie dla oskarżonego przepis art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 7 kpk.

Dla zrozumienia istoty tego dostrzeżonego z urzędu uchybienia ważnym będzie przypomnienie, że zgodnie z art. 335 § 1 kpk prokurator może dołączyć do aktu oskarżenia wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków przewidzianych w Kodeksie karnym za przypisany mu występki, bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Uzgodnienie może obejmować również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania. Przedmiotem negocjacji i uzgodnień pomiędzy prokuratorem a oskarżonym może być jedynie treść

wniosku z jakim prokurator wystąpi do sądu. Jak podkreśla się w doktrynie uzgodnienia te nie są dla sądu wiążące. Sąd jest jednak związany treścią wniosku prokuratora w tym sensie, że potrzeba dokonania jakiegokolwiek zmiany jego treści musi powodować rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych – art. 343 § 7 kpk (por. kom. do art. 335 kpk [w:] Kodeks postępowania karnego. Komentarz. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, C.H. Beck 2007).

Z protokołu posiedzenia z dnia 9 września 2014 r. wynika, że Sąd Rejonowy nie widział potrzeby ingerowania w treść uzgodnień dokonanych przez oskarżyciela publicznego z oskarżonym czy to w zakresie wydania wyroku oraz orzeczenia uzgodnionej kary i środków karnych, czy też co do sposobu rozstrzygnięcia o kosztach procesu (k. 306). Mimo to umieścił w wyroku element, który przedmiotem tych uzgodnień nie był. To jest nakaz zwrócenia pokrzywdzonemu określonych butli gazowych, którego jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uznał za właściciela tych przedmiotów. Orzekając w ten sposób w pkt. 7 Sąd Rejonowy de facto postąpił więc tak jakby dostrzegał podstawy do nieuwzględnienia wniosku Prokuratora Rejonowego w Wągrowcu w trybie art. 335 § 1 kpk.

Sąd Rejonowy postąpił zatem wbrew art. 335 § 1 kpk w zw. z art. 343 § 7 kpk. Sąd Okręgowy uznał, że utrzymanie orzeczenia w kształcie nadanym mu przez organ niższej instancji byłoby rażąco niesprawiedliwe. Jego rozstrzygnięcie naruszało swoistą ugodę między stronami postępowania. Ponadto przesądzało kwestię władztwa nad przedmiotami, które zostały zabezpieczone na potrzeby procesu, mimo że ta budzi wątpliwości. Oskarżony M. R. (1) w swych wyjaśnieniach złożonych dnia 25 czerwca 2014 r. podał, że butle, które zostały zabezpieczone są jego własnością, zaś te od M. zostały sprzedane (vide: protokół przesłuchania podejrzanego k. 229 w zw. z art. 306). Z zeznań pokrzywdzonego W. M. wynika z kolei, iż nie jest on w stanie rozpoznać butli, z których był sprzedawany gaz z jego firmy (por. k. 77v w zw. z k. 306). Tym samym, w ocenie Sądu II instancji sporne jest czy to właśnie on jest uprawniony do posiadania przedmiotów opisanych w punkcie 7 zaskarżonego wyroku, a zabezpieczonych w toku przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych należących do oskarżonego M. R. (por. protokół przeszukania z dnia 2 kwietnia 2014 r., k. 83-85).

Nie sposób zatem było zaakceptować arbitralnej decyzji Sądu I instancji podjętej w zakresie tych dowodów rzeczowych, a tłumaczenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że orzeczenie to miało służyć ekonomice procesowej, było niewłaściwe.

Sąd II instancji uznał zatem, że wobec stwierdzonych uchybień konieczna jest nie zmiana zaskarżonego wyroku – o co wnosił apelujący – lecz jego uchylenie w całości, w części dotyczącej oskarżonego M. R. (1) i przekazanie jego sprawy Sądowi Rejonowemu w Wągrowcu do ponownego rozpoznania. Chodzi zatem o rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego zawarte w punktach: 5, 6, 7 oraz 9.

Nie przesądzając w tym momencie kategorycznie kwestii winy i odpowiedzialności karnej oskarżonego, należy wskazać, że jeśli Sąd I instancji podtrzyma swe stanowisko o potrzebie ingerencji w treść dołączonego do aktu oskarżenia wniosku prokuratorskiego w trybie art. 335 § 1 kpk, powinien podjąć działania w kierunku wyjaśnienia kwestii prawa własności do zabezpieczonych jako dowody rzeczowe przedmiotów w postaci butli gazowych. Nie ma też przeszkód, by Sąd w toku posiedzenia przedstawił stronom propozycję co do tego, jakie warunki porozumienia (wniosku prokuratora) gotów jest zaakceptować (por. kom. do art. 343 kpk [w:] J. Grajewski, L. K. Paprzycki, S. Steinborn, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania karnego, Lex/el. 2014). Jeśli te działania nie przyniosą rezultatu, Sąd Rejonowy zobligowany będzie przeprowadzić postępowanie na zasadach ogólnych, co nie wyklucza jednak możliwości wystąpienia przez oskarżonego w trakcie tego procesu o skazanie go bez przeprowadzania dalszego postępowania dowodowego w oparciu o art. 387 kpk (por. wyrok SN z 23 lutego 2012 r., III KK 386/11, Lex 1128197).

D. ŚliwińskiEwa TaberskaHanna B.